

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Sž/14/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1011201754                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 20.08.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jozef Milučký            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:1011201754.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu EUREA, občianske združenie, so sídlom v Bratislave, Tupého 25/A, IČO: 30794242, zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, so sídlom v Bernolákove, Národného oslobodenia 25, proti žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-116/2011 zo dňa 22. augusta 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/212/2011-48 zo dňa 30. mája 2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/212/2011-48 zo dňa 30. mája 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 22. augusta 2011, ktorým minister vnútra SR podľa § 19 ods. 2 v spojení s § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len ZSI) zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR a potvrdil jeho I. stupňové rozhodnutie ako povinnej osoby č. KM-1054/031/SI-2010 zo dňa 11. júla 2011, ktorým žalovaný ako povinná osoba požadovanú informáciu čiastočne sprístupnil a čiastočne zamietol v časti informácií, ktoré sú podľa žalovaného osobnými údajmi, keď nevyhovel žiadateľovej žiadosti o poskytnutie informácie, ktorou požiadal o sprístupnenie uznesenia vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania vydaného vo veci predsedníčky Okresného súdu Q. JUDr. Q., ktorá vyhotovila listôček s poznámkou „Prepustiť, ak sa dá“, a ktorý bol následne predložený sudkyňi uvedeného súdu JUDr. C.. Nesprístupnené boli meno a priezvisko vyšetrovateľa a mená a priezviská sudcov a prokurátorov, ktorí vo veci vypovedali ako svedkovia. Krajský súd v Bratislave takto rozhodol, keď sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobcovi bola vzhľadom na charakter požadovanej informácie (uznesenie vydané orgánom činným v trestnom konaní) informácia sprístupnená v takom rozsahu, v akom to umožňuje zákon č. 211/2000 Z.z. v

spojení so zákonom č. 428/2002 Z.z., a najmä za dodržania podmienok uvedených v § 6 ods. 2 Trestného poriadku. Krajský súd poukázal na to, že príslušníci policajného zboru, či sudcovia, ktorých mená a priezviská boli vylúčené zo sprístupnenej informácie podľa ustanovenia § 9 zákona o slobode informácií, nedali súhlas na sprístupnenie informácií týkajúcich sa osobnosti, súkromia a osobných údajov. Krajský súd ďalej dôvodil, že meno a priezvisko príslušníkov policajného zboru a mená a priezviská sudcov sú v zmysle zákona č. 428/2002 Z.z. osobnými údajmi a údajmi týkajúcimi sa ich súkromia. Povinná osoba nedisponuje súhlasom vyšetrovateľa policajného zboru a sudcov (mená a priezviská, služobné zaradenie), ktorého sprístupnenia osobných údajov sa žalobca domáhal, ktorých osobné údaje boli z kópie žalobcom požadovaného uznesenia vypustené, nakoľko nejde o osoby uvedené v § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. a preto bolo potrebné osobné údaje z predmetného uznesenia vypustiť, aby nedošlo k zásahu do ich súkromia. Fyzickú osobu je možné považovať za určenú, keď na základe dostupných údajov je jednoznačne identifikovaná a odlišená od ostatných osôb v danom informačnom systéme.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní rozhodol tak, že zmení napadnutý rozsudok krajského súdu a žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zároveň mu prizná i trovy prvostupňového ako aj odvolacieho konania. Žalobca uviedol, že v časti odôvodnenia týkajúceho sa osobných údajov sa dostal krajský súd do kolízie s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj vlastnou judikatúrou, na ktorú žalobca v žalobe poukazoval. V napadnutom rozsudku sa súd 1. stupňa nevysporiadal s ústavnoprávnymi aspektmi vecí, na ktoré poukazoval žalobca a krajský súd odklon od judikatúry ani v náznakoch nevysvetlil, nereagoval na žalobné argumenty, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práv žalobcu na súdnu ochranu, ktorého súčasťou je aj právo na presvedčivé a zrozumiteľné odôvodnenie, ktoré reaguje na všetky podstatné argumenty strán. Uviedol, že pokiaľ sa krajský súd domnieval, že ani ústavne súladným výkladom nemôže preklenúť vylúčenie žalobcom požadovaných informácií zo sprístupňovania, mal pristúpiť k priamej aplikácii Ústavy Slovenskej republiky, ktorá je podľa právnej teórie prípustná v prípadoch, ktoré spĺňajú tieto podmienky:

1. Existuje skutočný a zjavný rozpor s ústavou a s ústavnými hodnotami (súd musí zároveň vždy zvážiť, či nemožno predpisy vykladať v súlade s ústavou a či je priama aplikácia ústavy naozaj nevyhnutná).
2. Ide o medzeru v zákone, kedy na určitú situáciu zákonná úprava nepamätá a ak by súd vo svojom rozhodnutí zohľadnil neexistenciu zákonnej úpravy, dôsledky tohto rozhodnutia by boli zjavne protiústavné (v rozpore s ústavnými hodnotami).
3. Nie je možné prerušiť konanie a predložiť vec ústavnému súdu, keďže riešením nie je zrušenie ustanovenia predpisu, pretože predpis pôsobí protiústavne iba v špecifických prípadoch (protiústavnosť vzniká v dôsledku absencie právnej úpravy určitej špecifickej situácie a nie v dôsledku, že by samotné existujúce ustanovenie bolo protiústavné).

V prípade žaloby žalobcu by boli podmienky pre priamu aplikáciu ústavy splnené podľa žalobcu z nasledovných dôvodov:

1. Nesprístupnenie informácie o menách a priezviskách pracovníkov orgánov verejnej moci by bolo zjavne v rozpore s ústavným právom na informácie (s požiadavkou otvorenosti a transparentnosti činnosti orgánov verejnej správy), a to osobitne v situácii vážneho podozrenia z nátlaku predstaviteľa štátnej správy súdov na rozhodovanie sudcu.
2. Išlo by o hodnotovú medzeru v zákone o ochrane osobných údajov a v zákone o slobodnom prístupe k informáciám, pretože v čase rozhodovania správneho orgánu o žiadosti o informácie tieto zákony neobsahovali výnimku, ktorá by umožňovala informácie sprístupniť aj napriek tomu, že formálne spĺňajú pojmové znaky osobných údajov a že ide o informácie, ktoré možno spojiť s určiteľnou a identifikovateľnou osobou.
3. Keďže protiústavné dôsledky nastali v dôsledku stavu, že zákony neobsahovali výnimku z nesprístupnenia osobných údajov, išlo o absenciu právnej úpravy určitej špecifickej situácie a nie o stav, kedy by bolo existujúce ustanovenie niektorého zo zákonov protiústavné (napríklad definícia osobného údaje v § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov). Krajský súd teda nemohol prerušiť konanie a dať Ústavnému súdu SR podnet na vyslovenie protiústavnosti niektorého zo zákonných ustanovení.

Vzhľadom na uvedené žalobca dôvodil, že meno a priezvisko príslušníka policajného zboru a údaj o služobnom útvere, na ktorom je zaradená a rovnako ako meno a priezvisko sudcov a prokurátorov, nie sú takými trvalými identifikátormi, ktoré by tieto fyzické osoby nezameniteľne identifikovali spomedzi množstva iných fyzických osôb, napríklad obyvateľov Bratislavy, či občanov Slovenskej republiky. Identifikátor v rozsahu meno, priezvisko, pracovisko, teda neurčuje fyzickú osobu takým spôsobom, aby údaje priradené k tomuto identifikátoru alebo v ňom zahrnuté, mali povahu osobných údajov. Uvedené údaje podľa žalobcu nespĺňajú ani definíčné kritérium osobných údajov v zmysle § 3 zákona č. 428/2002 Z.z., nakoľko nejde o informácie týkajúce sa fyzickej osoby, ale ide o informácie týkajúce sa služobného pomeru, naviac všeobecne dostupné. Identifikátor v rozsahu meno, priezvisko, pracovisko, nie je ani charakteristikou tvoriacou fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu fyzickej osoby, ako to predpokladá § 3 zákona č. 428/2002 Z.z.. Žalovaným nespripustené údaje nemajú ani povahu informácií týkajúcich sa súkromia, pretože sa týkajú výlučne služobného pomeru, resp. sudcovskej funkcie, nie súkromnej sféry. V súvislosti s ústavnne konformným výkladom príslušných zákonov, žalobca uviedol, že utajovať mená a priezviská vyšetrovateľov, ktorí už len z podstaty svojho služobného zaradenia nepôsobia v utajení, rovnako ako utajovať mená a priezviská sudcov nie je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a naopak, je to podľa žalobcu doslova absurdné.

Žalovaný správny orgán sa ku odvolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako i konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie žalobcu prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je možné vyhovieť a to z nasledovných dôvodov :

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:  
Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu,

verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výkladovým pravidlom pri obmedzovaní základných práv a slobôd je ustanovenie čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Rozsah obmedzení základných práv a slobôd je potrebné vykladať reštriktívne. Zákon č. 211/2000 Z.z. potom v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Zákon č. 211/2000 Z.z. pri sprístupňovaní informácií rozlišuje tri spôsoby vybavenia žiadosti, a to keď:

- povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 (ústne, písomne, odpis, výpis, kópia informácií, telefonicky, faxom, poštou, elektronickou poštou) a v zákonom stanovenej lehote; v tomto prípade sa rozhodnutie urobí záznamom v spise a nie je proti nemu prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.
- povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti; v tom prípade vydá v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 2, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.
- povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala fiktívne rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu a je proti nemu prípustný opravný prostriedok - § 18 ods. 3, § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné konštatovať, že v predmetnej právnej veci povinná osoba - žalovaný - nebola nečinná, v zákonnej lehote poskytla informácie, vydala rozhodnutie a informáciu sprístupnila, aj keď v inom ako žalobcom požadovanom rozsahu. Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 184/03 z 1. októbra 2003, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 334/2003, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 SŽi 5/2011 zo dňa 16. novembra 2011).

Skutočnosť, že sa žalobca nestotožňuje s obsahom zverejnenej informácie, bez ďalšieho nepredstavuje porušenie ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z., ani porušenie práva žalobcu na prijímanie informácií v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje postup a rozhodnutie žalovaného za súladný so zákonom č. 211/2000 Z.z. a čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 6 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd informujú verejnosť o trestnom konaní podľa tohto zákona poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom. Pri tomto informovaní však musia dbať na ochranu utajovanej skutočnosti, obchodného tajomstva, bankového tajomstva, daňového tajomstva, poštového tajomstva alebo telekomunikačného tajomstva.

Podľa § 6 ods. 2 citovaného ustanovenia pri poskytovaní informácií sú orgány činné v trestnom konaní a súd oprávnení utajiť tie skutočnosti, ktoré by mohli zmať alebo sťažiť objasnenie a vyšetrovanie veci. Pritom sú povinní dbať na zásadu prezumpcie neviny. Dbajú aj na to, aby nezverejňovali chránené osobné údaje ani skutočnosti súkromného charakteru, najmä rodinného života, obdobia a korešpondencie, ktoré priamo s trestnou činnosťou nesúvisia a osobitne dbajú na záujmy maloletých, mladistvých a poškodených, ktorých osobné údaje sa nezverejňujú.

Podľa § 10 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt.

Podľa § 9 ods. 2 ZSI, informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby.

Podľa § 12 ZSI všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní

požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon.

Odvolací súd je toho názoru že povinná osoba postupovala správne, keď žalobcovi nesprístupnila predmetné osobné údaje dotknutých subjektov, ktoré osobné údaje boli z kópie žalobcom požadovaného predmetného uznesenia vypustené, pretože skutočne nejde o subjekty, ktoré sú uvedené v § 9 ods. 3 ZSI.

V danom prípade je totiž nesporné, že údaje ako meno, priezvisko, hodnosť a funkcia príslušníka policajného zboru je nevyhnutné považovať za osobné údaje a túto skutočnosť je potrebné aplikovať i vo vzťahu k osobám dotknutým infožiadosťou žalobcu, a to v zmysle § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov.

V danom prípade žalobca totiž ani v odvolacom konaní nepreukázal, že by disponoval súhlasom dotknutého vyšetrovateľa, dotknutých sudcov, alebo prokurátorov, a to na zverejnenie ich osobných údajov v príslušnom rozsahu v akom sa žalobca týchto údajov domáhal.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR správne povinná osoba skúmala, či zverejnením osobných údajov príslušného policajta, sudcov a prokurátorov, by sa nedopustila postupu, ktorý by bol v rozpore so zákonom. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o ochrane osobných údajov vychádza zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES zo dňa 24. októbra 1995, o ochrane jednotlivcov v súvislosti so spracovávaním osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov. Zmyslom uvedenej smernice bolo podchytiť v rámci ochrany osobných údajov akékoľvek informácie, ktoré môžu súvisieť s jednotlivcom. Výraz „akékoľvek“ informácie, ktorý je použitý v texte smernice jednoznačne svedčí o širokej ochrane osobných údajov dotýkajúcich sa súkromného a rodinného života jednotlivca v úzkom zmysle, ale tiež informácie o akomkoľvek druhu činnosti, ktorou sa jednotlivец zaoberá, napríklad informácia o jeho pracovných vzťahoch alebo ekonomickom či spoločenskom správaní sa, a zahŕňa tiež informácie o jednotlivcoch bez ohľadu na postavenie alebo úlohu, v akej daná osoba vystupuje, a to ako zamestnanec, zákazník a pod. V danom prípade správne povinná osoba aktívne skúmala existenciu súhlasu dotknutých subjektov na zverejnenie ich osobných údajov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že zverejnením príslušných údajov o dotknutých subjektoch, by došlo k zverejneniu citlivých osobných údajov vypovedajúcich o mene a priezvisku príslušného vyšetrovateľa, prokurátoroch, sudcoch, a to pri plnení ich služobných úloh, ktoré údaje sú v danom prípade nesporne i chránenými osobnými údajmi v zmysle zákona o ochrane osobných údajov, ako i zákona o slobodnom prístupe k informáciám, k zverejneniu ktorých dotknuté subjekty nedali súhlas. Takýto súhlas oprávnená osoba vo vzťahu k povinnej osobe nepreukázala, a preto povinná osoba postupovala v súlade so zákonom, ak v tejto časti info-žiadosti oprávnenej osoby nevyhovela.

Za týchto skutkových a právnych okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosť, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli

zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal v podstate už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súladný so zákonom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.